

Llei 1/2011, del 2 de febrer, de creació d'un sistema de garantia de dipòsits per a les entitats bancàries (Text refós per LesLleis.com)

i Derogada a excepció del que estableix la disposició transitòria quarta de la Llei 20/2018, del 13 de setembre, reguladora del Fons Andorrà de Garantia de Dipòsits i del Sistema andorrà de garantia d'inversions al respecte de Banca Privada d'Andorra, SAU.

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 2 de febrer del 2011 ha aprovat la següent:

Llei 1/2011, del 2 de febrer, de creació d'un sistema de garantia de dipòsits per a les entitats bancàries

Exposició de motius

En aplicació de l'article 17 de la Llei d'ordenació del sistema financer, aprovada el 27 de novembre de 1993, el sistema de garantia de les obligacions operacionals de les entitats bancàries ha estat regit, des de l'any 1995, per un sistema de dipòsit de reserves en garantia, el marc normatiu bàsic del qual es regula per la Llei de regulació de reserves en garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals que les entitats enquadrades han de mantenir i dipositar en el sistema financer, de l'11 de maig de 1995.

Malgrat la denominació formal, aquest sistema de reserves en garantia de dipòsits ha operat fins avui com a sistema de finançament en el marc de la política financera de l'Estat. A la vegada, el sistema complementa els mecanismes que garanteixen la solvència i l'estabilitat del sistema bancari andorrà, sense constituir, però, una garantia directa per al reemborsament dels dipòsits als seus titulars en cas que esdevinguessin indisponibles.

Les convulsions recents dels mercats financers internacionals han impulsat iniciatives legislatives relatives als sistemes de garantia de dipòsits als països del nostre entorn, la qual cosa ha comportat una valoració pausada del legislador andorrà a l'efecte de configurar el règim més idoni per protegir la solidesa i la solvència del sistema financer andorrà envers els seus dipositants.

D'acord amb l'evolució dels referents europeus sembla convenient fixar els imports màxims de cobertura de 100.000 euros per dipositant i 100.000 euros per inversor, per cada entitat, amb un límit global inicial de 94,1 milions d'euros que es veurà incrementat per un sistema d'aportacions anuals fins que el patrimoni del fons assoleixi l'1,5% de la base de càlcul de les aportacions definida en l'article 7, amb un límit màxim de 200 milions d'euros (en valor absolut).

La valoració dels diversos sistemes de garantia aplicats als referents comparats (sistemes ex ante i ex post) i les particularitats d'un sector bancari amb un nivell de concentració elevat han configurat el sistema que regula aquesta Llei com a mecanisme de garantia ex post, que només actuaria abonant els imports garantits corresponents en casos d'intervenció o liquidació forçosa de les entitats membres.

La Llei estableix l'adhesió obligatòria de les entitats bancàries autoritzades a operar a Andorra i un sistema que garanteixi la confidencialitat dels clients, sotmès al control d'una comissió de gestió integrada per representants de l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF) i de l'Associació de Bancs Andorrans, com a entitat representativa de les entitats bancàries.

A l'efecte de garantir el compliment de les obligacions eventuais derivades del sistema de garantia, es proposa l'articulació d'aquest sistema mitjançant inversions de les entitats adherides en actius líquids que donin contrapartida a una reserva indisponible.

El càlcul dels imports coberts per la garantia es faria en brut, és a dir, sense compensació dels deutes eventuais dels dipositaris amb l'entitat bancària afectada, i s'establiria, addicionalment, un règim privilegiat dels crèdits dels dipositaris fins al màxim de l'import garantit pel sistema de garantia, fet que requereix l'aprovació d'un règim especial de normes concursals.

Registreu-vos a LesLleis.com per

accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.